

Ванченко Писанецький

Зепорожський
Клад

комедію-опера в 3-ох діях.

Ціна 20 цнт.

НАКЛАДОМ УКРАЇНСЬКОЇ КНИГАРНІ
ім. Тараса Шевченка.

168 East 4th Street,

New York, N. Y.

ЗАПОРОЖСЬКІЙ КЛАД

КОМЕДІЯ ОПЕРЕТА

В ТРОХ ДІЯХ.

ВАНЧЕНКО-ПИСОНЕЦЬКИЙ.

— 1919. —

Накладом Української Книгарні ім. Т. Шевченка
168 E. 4th St., New York, N. Y.

— ДІЄВІ ОСОБИ. —

БУЦЬ, міщанин — старий чоловік.

ГАНЯ, його дочка — молода дівчина.

ЛЕСЬКО, парубок.

ФИДУЛ АГАФОНОВИЧ, писар.

ВАЦЬКО, молодий циган.

ГРУНЯ, його жінка.

ПЕРШИЙ ПАРУБОК.

ДРИГИЙ ПАРУБОК.

ПЕРША ДІВЧИНА.

ДРУГА ДІВЧИНА.

Цигани, циганки, парубки і дівчата.

Д І Я І.

Я В А І

Парубки. (за кулісами). А де ви там. Аго-го-го-гов!
Дівчата. (за кулісами). Сюди хлопці. Аго-го-го-гов!
(Вибігають. — Сьміх).

Співають:

Парубок. Помагай Біг дівчаточка.

Дівчина. Здоровенькі парубки.

Парубок. Де барились дівчаточка?

Дівчина. Брали в лісі будяки.

Парубок. Ми за вами соскучились.

Дівчина. Ми за вами байдуже.

Парубок. Дуже серцем промучились?

Дівчина. Ми за вами а ні же.

Парубок. Не шуткуйте, не пустуйте.

Не завдайте серцю муки,

Час жаданий наступає;

Час кохання вже настав.

Дівчина. Не шуткуйте, не пустуйте,

Не завдамо серцю жалю,

Час жаданий наступає;

Час кохання милування...

(Всі разом). „Не шуткуйте, не пустуйте” і т. д.

Парубок. Киньмо лихо і журбу,

Тай утнему от таку:

Пісню гарну, стародавну...

Дівчина. Ви дівчата підтягайте,

З нами пісеньку співайте,

І проворну, і моторну...

I. і II., Дівчата. І учора орав, і сьогодні орав...

Хор. Ой, хто-ж тобі, мое серденьтко

Воли поганяв?

Вже не будеш орати,

Вже не будеш сіяти,

Вже не будеш дівчино,

Та воли поганяти.

Парубки: Брешеш дівчино,

Брешеш рибчино,

Брешеш сердень,

Утіхо моя.

Дівчата: Брешеш козаче,

Брешеш юначе,

Брешеш сердень,

Не правда твоя.

Козачок — танець.

Парубок. Ого, як зразу весело стало.

Дівчина. А все то через нас.

Парубок. Звісно, з вами веселіше, а то ми блукали по лісі вас шукаючи — аж сум на нас напав.

Дівчина. То ми хотіли нарочно вас проманіжити трохи.

Парубок. А, ось ви які! Ну, так і ми вам за це віддячимо.

Дівчина. Ви, чи віддячите, чи ні, а ми з вас гаразд посьміялись.

Парубок. Справді? Буде колись і наша зверху!

Дівчата. То ще побачимо!

Парубок. Деж се Лисько?

Парубок II-й. І не приходив сьогодні. Він мабуть з своєю Ганею, десь у другому місті сходять ся. І чого се він перестав ходити на наші гулянки?

Дівчина. Чого се вони так запишались? Може старий Буць свій клад знайшов і його за зятя бере?

Де-хто. Де там у біса! (сміх).

Парубак. Ну, нічого! Ми-ж їх за те підстережемо і посьміємось у волю.

Де - хто. Добре!

Парубок. А тепер у ростіч, братця, кому з ким любо.
(Розбігли ся).

Я В А II.

Лесько (співає):

Моя мила чорнобрива пишна люба краля,
Ти не знаєш, як я тудя без тебе скучаю.
І скучаю і нуджу ся, серце наболіло,
Вийдиж, вийди, не лякай ся, ти до мене сьміло.
Вийди, вийди, дай пораду, що маю робити,
Бо без тебе я не можу на сїм сьвітї жити.

Лесько. Деж вона моя кохана лебідочка ясна, чого не відкликає ся на голос мій?... Мабуть батько знов її замкнув у комору, а сам пішов шукати свій клад... Так яж нарочито другий ключ підробив. Ні, мабуть ще рано. А ну гукну, може вона не чула моєї пісні. Аго-гов! Ні, не чуть нічого. А ну ще: Аго-го-гов!...

Писар (за кулісами). Аго-го-гов!...

Лесько. Тьфу, сатано! Що воно за знак! Здаєть ся, хтось відкликаєть ся, тільки се не жіночий голос; а тут таке не безпечне місце, — закляте озеро.

Писар (за кулісами). Аго-го-гов!

Лесько. Знов гука. (ховаєть ся).

Я В А III.

Писар (співає):

Колиб мені спінжак чорний,
Шаравари сині,
Щоб до мене дівки липли,
Як до браги свині...
Колиб мені картуз білий,
Шовкова жильотка,
Тоді-б я був на все село —
Дівчатам замйотка...

Колиб мав я деньог много,
При часах цепочку,
Тоді-б дівушки любили —
Без всякої острочки...
Тоді-б дівушки любили —
Молодички тоже,
Мене-б до себе манили
Паняночки тоже.

Лесько (в час співу) вийшов). Се ви, Хедул Агафонович? Здорові були.

Писар. А!... Гаспадин — скаварадин, по прозванію Лепюшкин син. Ти чого тут по ночі блукаеш мов провіденіє лісное?

Лесько. Вийшов трохи прогулятись.

Писар. А я вертаюсь з Горбачів, оборудовав там одно дільце, на щот ябеди, і возмездіє ізрядное заплучил... Гуляй стало бить душа без контуша... Потому ми не аби що, і у нас голова не кавун-гарбуз, а натоптана настоящим розумом і усякими риторическими понятіями, на почві научно физичеськой дизертаціі.

Лесько. Звісно, ви у нас голова на все село.

Писар. Та що на ваше село? І у уїздному городу не знайдеш хто-б по уму-розуму міг зімною ровнятись... я на всякі діла настоящий Бісмарк-дипльомат. Ти розумієш: ди-пльо-мат! На всяке діло совіт дам, всяку фи-глю-миглю підведу... У світі треба жити уміюче... — (Сьпіває):

Тепер такий вже сьвіт настав,
Хоч пропадай зовсім,
Мужчина хитрий став —
Не проведеш його нічим.
Колись то даром брали гроші,
А тепер не так, —
Не одуриш, не заробиш —
Навіть гроший на табак.
І кружляю на всі боки,
Де можна гроші заробляю,

Верчусь як та муха в окропі.
Бо на селі тепер я все:
Писар, слюсар, хвершал — коновал,
Я учитель — просьвітитель,
Знахар, добрий ворожбит,
Злой ябеди сочинитель,
Мене боїть ся здешній жид,

Я і дохтур, я і півчий, я і в церкві паламар,
Адвокат я самий лучший і на всі діла штукар...

Писар. Ну, поняв тепер, що я за птиця?

Лесько. Та звичайно поняв, як не поняти... Я-б вас теж, дядюшко, де об чім попрохав... Коли ви справді такий штук-майстер, то допоможіть мені в однім ділі.

Писар. З великим удовольством, если, звичайно, з твоєї сторони будеть придложен куш ізрядний у виді денежного вознагражденія, за протори і убитки.

Лесько. Об сім не турбуйте ся, я вам не пожалю тоді і красну бумажку.

Писар. Що? кажеш красну бумажку? Та за красну бумажку я переверну все село вверх дном! В чім же діло?

Лесько. А от слухайте. Покохались ми з дочкою Буця, Ганею...

Писар. А... Як же то ви покохались? Той же чудак, її кажуть, нікуди непуска, зачина на замок, а мені похваляв ся, каже, як знайду свій клад, стану мільонщиком, тоді поїду у город на жительство, а дочку свою, каже, віддам або за охвицера шквadroного, або за скубента.

Лесько. В тім-то і наше горе. Отой клад забив йому памороки зовсім. Слухайте дядюшко, щоб таке нам придумати, щоб він відцурав ся того кладу, а тоді-б згодив ся віддати за мене дочку?

Писар. Видиш ти, я тут і сам маю кой-які виходи, поворожу йому на оракулі, то скажу какою побрехеньку по Солимону, або на зорях і він вірить і дає мені за се некоторую лепту.

Лесько. Придумайте що небудь, дядюшко...

Писар. Та пожалуй придумати можна... Тут треба

налякати його якою небудь чортячиною, то він і сам відкинець ся. Тільки як се зробити?... Хіба ось так!... Він все по знахорам та ворожкам ходє, а сюди до нас прийшли цигани... Між ними, кажуть е, ворожка, він напевне кинець ся до неї за радою, тоді нам треба буде умовитись з нею раніш де об чім. Об-орудем діло все як слід, у мене вже в голові ціла фантазія. А потому забіжи завтра до мене — посовітуем ся, а поки давай на завдаток три рубля...

Лесько. Натє вам три рубля, тільки не обманіть, дядюшко, на вас тепер вся наша надія.

Писар. Не безпокой ся, сказав, значить зроблю. А поки прощай, зайду до Гершка в оранду, треба випить, бо у горлі пересохло, прощай. (Іде співаючи):

З того часу як женив ся,
Я ніколи не журился.
Гоп чук Титяна,
Чориобрива кохана. (Пішов).

(Темніє. — Чути голос Буця з за куліс).

Лесько. О, за вовка помовка! Се вже наш лісовик виходи на почну роботу. (Ховаєть ся).

Я В А І V.

Буць (з ліхтарем і лопатою):

Буць. О, знайду клад. Не даром я вже трийцять три роки, мов той крет, коперсаю землю. Знайду, і тоді я пан над панами.

Лесько. А як не знайдете...

Буць. Га?... Хто се каже?...

Лесько (виходить). Я кажу!

Буць. А, се ти урвіси? Чого ти тут тиняєш ся?

Лесько. Вийшов трохи прогулятись.

Буць. Прогулятись, у таку пору? А яке ти маєш право? Се моя земля. Ох... у тебе мабуть щось лихе на думці?...

Лесько. Далєбіг, нічого.

Буць. Знаю я вас добре, волоцюг, ти щось не дарма тут, тиняєш ся. Я тебе вже раз застав з своєю Ганею.— Але тепер дарма, я її на ключ замикаю і ключ з собою беру; осьдечки він. (Показує ключ). Ти навіть і думку про нею кинь. Теж найшов рівню, голота нікчемна. Вона дочка мілїонщика, а ти простий коваль-кузнець.

Лесько. Та я нічого такого і не думаю про вашу дочку.

Буць. Справді. Молодець, хвалю! Значить ти розумієш, що ти їй не пара і не рівня? А би мені знайти свій клад, то я її віддам, або за охвицира шквadroного, або за скубента нїверситиста.

Лесько. Ось воно що? Кудиж мені до вас рівнятись!

Буць. Все одно як небо і земля.

Лесько. (з усмішкою).— А коли-ж ви знайдете той клад? Ви щось давно його шукаєте і знайти не можете.

Буць. Бачиш, тут діло затягнулось через те, що мені оракул на магометї збрехав і 14-та зоря була у той день у туманї, але-ж тепер я напав на певний слїд.

Лесько. Розкажіть, дядюшко, що воно за клад.

Буць. Е, бачиш, се діло дуже заплутане... Мій прадїд Петро Буць, був дуже заможний і багатий запорожський старшина, він зі своїм одважним військом робив напади на магометів-бусурмен, та на ляхів і нагарбав силу всякого добра, одно слово мілїон. Під старість кинув військову справу і оселив ся тут, через те і село се прозвалось „Буцьманівка”, а на сьому місті була колись пуща і лїс, тут то прадїд мій покопав льохи і поховав свої скарби. — бояв ся бачиш, щоб злодіяки його не ограбили. Жив він довго лїт, мав сію велику, а як померла жінка, то на старість лїт скортіло, і покусив ся він на бабятину. Десь то у другому селї підманув він сироту дївчину і привіз до себе, нїби за господиню. Вона у його порядкувала і допорядкувалась до краю... Так що старий соромлючись дїтий і людського поговїру мусив її з маленькою дитинкою прогнати з двору. Ото на сьому самому місті він прощав ся з нею, бїдолаха дуже побив-

валась, плакала і проклинаючи його, сказала: щоб, каже, ти за мою кривду у моїх же слезах потонув. Як вона се сказала, зараз з її сліз, котрі капали на траву зелену, зробилась річка, з тієї річки зробився окіяна-море, з того окіяна-моря зробилось озеро і митью потопило мого прадіда. З того часу тут стало озеро і прозивається воно заклятим... Закляте-прокляте... Прадід мій потонув і не сказав дітям, де сховав свої скарби... Але з помічю чарів я напав на слід і все те знайду. Мене на се надоумив один стражник ворожбит, з Ахтонської гори. Ти, каже, знайдеш прадідівський запорожський клад; шукай його на схід сонця, під розкорякуватим деревом, на котрім буде 16-ть сучків прямих і один з закарлючкою...

Лесько. Скільки, скільки?

Буць. 16-ть сучків прямих і один з закарлю... Е... та тут ще де' які заклони треба робити, я їх тобі не скажу.

Лесько. Ото той самий знахар-страник, котрий виманив у вас аж цілих сто карбованців, котрого потім у острог посадовили як бродягу безпачпортного...

Буць. Ну, се вже не мое діло.

Лесько. Ех, дядюшко, дядюшко, то був шарлатан, він вас дунив, а ви й повірили.

Буць. Ну, а се вже не твое діло! Нехай всі з мене сьвіють ся, але я з них посьміюсь, коли зроблюсь міліонщиком... Ти розумієш, що то значить міліонщик?

Лесько. Ні, не розумію.

Буць. То-тож бо і е...

Лесько. А ви-ж розумієте, що то таке міліон?

Буць. Як до правді сказати, то я і сам добре не знаю... але знаю, що то така сила гроший, аж страшно. Я вже колись хотів полічити, взяв мішок гороху і почав викладувати по копі, так віриш, два тижні сидів, дві мірки налічив, а до міліона не долічив.

Лесько. І нащо вам так багато гроший?

Буць. Чудний ти чоловік... „нащо“?... Куплю у городі на видному місті кам'яний дім з балконом, запи-

шусь у купці першої гилди і на бакалейну хвірму... Дочку оддам за охвицера штабового, або за ніверситиста скубента і заживу паном на всю губу... Ти як будеш у городі то зайди до мене в гості каву пий на балконі.

Лесько. Спасибі... Та дочку, кажите, віддасте за охвицера, або за скубента, а за простого ні?

Буць. Хібаж я можу її віддати за простого, коли сам мільонщик?

Лесько. А може вона покохала простого?

Буць. Все одно... Недозволю!...

Лесько. Ех, дядюшко, краще-б ви її віддали-б за свого, за простого, хоч-би наприклад за мене.

Буць. За тебе?... Ого, куди сягнув! Дуже жирно буде... Прочув що я мільонщик та зараз свататись... Ну, та дарма.

Лесько. Чого-ж то? Хіба-ж я вже такий нікчемний.

Буць. Та ні, ти парняга нічого собі, тільки не для мене, коли-б ти був вищого коліна, а то з мене почнуть люди сьміятись, що я такий богатир, мільонщик, і віддав одним одну дочку за злідня; та і прозвіще твое таке мужицьке: „Мокрий”, ха-ха-ха! Завше Мокрий, від чого Мокрий?... десь намок... ха-ха-ха...

Лесько. Ну, вже мое прозвіще краще за ваше, я „Мокрий”, ну, значить гепнув в воду, намок, і вийшов „Мокрий”... А то, Буць... Се-ж мала дівтора, як вийде до череди, так баранів дражнять: „баран-баран-буць!”

Буць. Ну-ну-ну! Ти вже дуже пельку свою розпустив мужицьку, геть, своєю дорогою.

Лесько. А як-же за вашу дочку?

Буць. Вуха ти свої бачив без дзеркала?

Лесько. Ні!

Буць. Так і дочки моєї тобі не бачити.

Лесько. Від чого-ж то?

Буць. Можеш ти нерозумна голова, розуміти, що я мільонщик. (Пішов).

Я В А V.

Ганя.

Лесько. Йди, йди Ганю, не бій ся, батько пішов за своїм кладом і скоро не вернеть ся.

Ганя. Ох, я аж тримтю від жаху.

Лесько. Чого лякатись? Ми тут з писарем придумали одну штуку, і як що вона вигорить то й діло наше піде на лад.

Ганя. Я чула об чім ти з батьком балакав, нещаслива наша доленька.

Лесько. З ним по волі нічого не вдіеш; треба пускаться на хитрощі. Писар взяв ся се діло оборудувати і ти таке будеш моя.

Ганя. Дай то Господи, щоб все вийшло на добйе.

Лесько. Все буде заразд, тільки кохай мене моя Ганю, не забудь мене до віку.

Ганя. Хіба-ж я тебе не кохаю? Гріх тобі таке казати!

Співають:

Лесько Моя ти Ганю, моя ти мила,
Кохана, моя ти чорнобрива,
Кохай же вірно як та вутонька —
Свого вірного та селезня.
Кохай, кохай не позабудь,
Вірною дружиною до віку будь.

Ганя. Мій ти Олесю, мій ти миленький,
Кохаю тебе голубе сизенький,
Кохати вірно до смерти буду,
До віку, до суду не позабуду.
Кохаю, кохати до віку буду,
Ніколи серце не позабуду.

Обое: Ох як же щасливо ми жити станем,
Кохатись вірно не перестанем,
Кохаймось вірно як голубята,
Буде нам привітна і проста хата.
Кохаю, кохати до віку буду,
Вірної дружини не позабуду.

Я В А VI.

(В час співу). **Виходить: Парубок і Дівчина.**

(Сховались).

Лесько. Моя ти кохана, моя ти зірочка ясна.

Парубок (перекривляє): Моя ти зірочка ясна.

Ганя. Що се таке? Наче хто переговорює твої слова.

Лесько. Та то нічого, то мабуть луна. Ех, колиб тільки писар допоміг у сім ділі, тоді напевне будеш моя.

Парубок. Напевне будеш моя.

Ганя. Чуеш, знов!

Лесько. Та чую. (Парубок сьміється). , Що воно справді за знак. (Дівчина сьміється).

Ганя. Ой лишечко, мені страшно!

Лесько. Та не бій ся, але тут щось не певне.

Ганя. Тікаймо з сього місця.

Лесько. Про мене, ходім. (Парубок і дівчина вискочили зі сьміхом.) Се ви.

Парубок. А тож який біс. Нагнали холоду.

Лесько. А щоб ви показались, перелякали мені дівчину на смерть.

Ганя. Бодай вас, у мене душа замерла.

Парубок. Ото вам за те, щоб ви не ховались від нас!

Лесько. Хіба ми ховаємось?

Парубок. А тож, нагулянки не виходите, а все ніби чогось сторонитесь.

Лесько. Та то через те, що батько її не пуска з дому нікуди, а от се почав замикати на ключ у комору.

Парубок. Стривайте, чуєте гомін.

Лесько. Знаю, се цигани входять в наше село.

Я В А VII.

Виходять: ВАЦЬКО, ГРУНЯ, цигани і циганки.

Цигани (Сьпівають):

Гей збірай ся вся сюди циганська голота,
Став шатри, розводь огні у сього болота,

Гей живо звивай ся, митью управляй ся,
Веселіще, моторніще вари вечерю і куліш,
Став горшки, став і пива, нашу душу потіш.

Лесько. Здорова голота з чорного болота!

Цигани. Здорові, молодята!

Вацько. Ми до вас в гості, пошануйте як слід, все до нас ташіть, а ми вам у пригоді станемо. Гей, чорна банда! Став шатри розводь огні, живо! тут оташуємось.

Цигани. Гаразд.

Лесько. А ну ви, чортові діти, потіште нас піснею веселою, а я вам пів відра горілки поставлю, чи згода?

Цигани. Гаразд! Став гірлки, зараз утнемо...

Лесько. Хто збіга, на гроші.

Вацько. Давай я пішлю. Ну, голота, давайте утнемо веселої, потішем добрих молодців.

Груня (співає): Там за лісом, там за перевозом, (2 рази).

Хор. Ай-да, ай-да, ай-да, ай-да, ай-да, ай-да...

Груня. Один циган, не пе, не гуляє... (2 рази).

Хор. Ай-да, ай-да, ай-да, ай-да, ай-да ай-да...

Груня. На циганку з укуса поглядає... (2 рази).

Хор. Ай-да, ай-да, ай-да, ай-да, ай-да ай-да...

Груня. Ти циганка, ти моя панянка... (2 рази).

Хор. Ай-да, ай-да, ай-да, ай-да, ай-да ай-да...

Вацько. Тепер, музико шквар гопака. Ви хлопці теж е дрімайте.

Гопак, потім Холяндра.

Д І Я ІІ.

Я В А І.

„Циганка ворожка” (ліс, циганські шатра).

Груня (співає):

До циганки молодої, дівчина ходила,
Вона-ж тую циганочку вірненько просила.
Циганочко, ворожбитко вчини мою волю
Причаруй ти козаченька, щоб ходив за мною.
Циганочка ворожбитка, дівку пожаліла,
І козака молодого тай приворожила...

Я В А ІІ.

Лесько і Писар.

Писар. Гей, чорна банда, здорова галайстра!

Всі. А — Здорові пане писар, здорові...

Писар. Ну, чого замовкли! Приймайте гостей, шануйте як слід. Тут у вас здається весело!

Вацько. У нас завше весело, пане писар; такий вже ми народ.

Писар. Я люблю, коли весело; а щоб ще веселіше було, куплю вам пів відра горілки, — чи згода!

Вацько. Згода, згода! Ай, пан писар! Зна чого нам бракує.

Писар. На гроші, принеси і пий скільки влізе. А хто у вас тут сама старша відьма-воріжка, що і люципіра за хвіст держе і з самим сатаною за пані-брата.

Груня. А що скажеш пане писарю? Я тут перша воріжка, що хочеш відгадаю і що буде розкажу.

Писар. Сей парняга діло має, зробиш, дам красну бумажку, не зробиш, опини ся у дідька в болоті.

— Груня. Все зроблю за гроші.

Писар. Ач, яка моторна! Та ти попередю розкажи, що ти за штучка, і на яке діло здатна.

Груня. О ось послухай... (співає).

Циганка молодая ворожбитка удалая,
маю всяке чарування до любощів до коханя,
маю зїля і коріня, маю всяке я насїня:
від любощів і печалї, для угїхи гарної урадї,
Щоб серденько не болїло, всі йдїть до мене сьміло, —
кїм скажу я добру раду — подам для душі пораду.
Всі рани вам загою і коханям заспокою...
Я молода і моторна і весела і проворна,
Лепсько пісню засьпїваю, про миленьку погадаю,
засьпїваю, жартую і хорошо потанцюю...
Дїж за всі мої пригоди, що зроблю я вам для згоди:
осперїзуйте мошну і викладуйте казну,
учку Грунї золотїть і за те від неї ждїть:
коханя і пораду і для серденька відради...

Писар. Ай да молодець дївка, одно слово вогонь! —
обнїмає). Так би і поцїлував чортову куклу.

Груня. (одпихає). А заськи...

Лесько. Годї бо вам, панє писарю, умизгатись; а кра-
де поговорїть об дїлї за яким ми сюди прийшли.

Писар. Зараз, зараз поведу річ об дїлї, одно друго-
у не помїха... Слухайте-но, чортовї дїти, нам треба,
ез жартів, вашої помочї для дїла. Є тут у нас на селї
дин, що все шука клад, він за радою певно ударить ся
о вас, так нам треба підстроїть таку штуку, щоб він на
їки потеряв охоту ті клади шукати.

Вацько. Добре, добре... Аби було за труди.

Лесько. За цим дїло не стане, оборудуйте дїло, а
лачу 25 карбованців.

Вацько. Згода!...

Писар. Так йдїж Лесько розкажи цигану в чїм дїло,
як я тебе учив умовитись з ним, як що і до чого, а я
оки побалакаю з сїєю чарівницею.

Вацьво. Ходїм за мною... А ви голота марш до ро-
оти, до вечера ще далеко. (Лесько і Вацько, пішли у
атро. Гурт розходить ся).

Писар. (Вздержуючи Груню, котра хотїла йти). Хе-

хе-хе! Пострівай-но, моя краля чорнобрива... Маю з тобою де об чім побалакати.

Груня. А що таке.

Писар. Хе-хе-хе! Ти чорт, не дівка. Я страх люблю таких палених. Хе-хе-хе! (Оглядаючись обнімає). Покохай мене моя ясочка, моя вечірня зірочко...

Груня. Покохати не довго, та який з того товк буде?

Писар. Як то який?... Озолочу!

Груня. Справді?...

Писар. Вір слову, озолочу! Віддам все своє движимое і не движимое ім'яне... Коралі гарні подарую і срібними дукачами, хустку шовкову і два рубля 50 копійок деньог на мілкіе расходи...

Груня. О-го! За се і справді слід покохати.

Писар. Так щож моя крулева, згода?

Груня. Одуриш...

Писар. Даю слово чесне!

Груня. Може не настоящі, фалшиві?...

Писар. На всьому казена проба буде... Ну, згода?

Груня. Згода. Принось все те і чекай мене от там на роздорожу, у лісі, завтра у вечері я прийду і побалакаємо до ладу.

Писар. Поклянись...

Груня. З якої речі... Сказала прийду, значить прийду. Аби подарунки були хороші — все гаразд буде, а за коханям діло не стане... (Сміючись пішла).

Писар. Ач, яка жартовлива... Огонь дівка! Сказала покоха! Хе-хе-хе! Молодець, Фидул Агафонович! ловко справу оборудував: раз два, три, і готово, тільки-б не одурила... Положим, чого-ж то їй і не покохати мене? Я ще собі парень нічого... Трохи підтоптаний, але овалдиця сохранил у надлежашім виді, а фігура наче у офіцира строевого... Завтра підтягнусь, приберусь, припомажусь хорошенько помадою і явлюсь на свіданіе до моєї чорноокої у первім сорті, і вона напевно не устоїть от спокуси... А дівчинка, прямо полумя з огнедишущого вулкана. (Співає):

Обращене понімаем, знаем звідкіля зайти,
Подарунком соблазняем діву чудной красоти!
Приодінусь, подтягну ся як городський я франт,
На сьвіданя я явлю ся, точно в акурат...
Там ждеть мене награда за палкою любов,
Сердешная відрада, пушай волнуеть кров...

Я В А ІІІ.

Виходить Лесько (з шатра).

Писар. Ну, як діло?

Лесько. Умовив ся з циганом обо всім. обіцяв справить, а завтра до того ніч під Івана-Купала, ми його у лісі і застукаем.

Писар. Ну, і гаразд... Значить моє діло тут кінчено. Тепер я піду обдумувать власне діло, касательно любовной інтрижки з огнистою циганкою...

Лесько. З якою циганкою?

Писар. Штука брат важная, от зробив побіжденіе... (цілує руку). Одно слово амбре і делікатес... Завтра, завтра жде мене блаженство і палкая любов. (співаючи, пішов).

„Коли-б мені спінжак чорний шаравари сині...”

Лесько. Тю... Що се з ним сталось. Ач, як вибрикуе мов бузівок... (Чути голос Буця). А-га, вже і пан Буць підходить до воріжки, як раз у пору. Треба сповістити цигана. Слухай, цигане! Вже йде.

Я В А ІV.

Виходить ВАЦЬКО.

Вацько. Хто?

Лесько. Буць.

Вацько. То Буць? А я думав собака.

Лесько. Ні, то Буць. Орудуй же діло як слід.

Вацько. Добре, йди безпечно до дому. (Пішов у шатро).

Лесько. Ну, нехай він тут вороже, а я мотнусь до своєї коханої Гані на солодку розмову та на любе жениханя. (Пішов).

Я В А V.

Виходить БУЦЬ (з ліхтарем і лопатою).

Буць. Осьдечки вони оташувались, тут меж ними і ворожка. Писар казав, чаклунка що в світі нема кращої. . Ну, вже, як і вона мені не допоможе то і не знаю, — чи знайду я свій клад. . . Та що се нікого не видно. . .

Я В А VI.

Виходить ВАЦЬКО.

Вацько. А хто тут?!

Буць. Се я, Буць!

Вацько. Буць?! Міліонщик? . . . Здрастуйте! . . .

Буць. Еге, міліонщик. . . Здрастуйте, господи циган. Се я прийшов за радію до знаменитої ворожи, нічого не пожалію. . .

Вацько. Вона тепер сама варить зїля і зачепити її у таку хвилину не можна, але за для пана Буця, можна. . . .

Буць. Пожалуста зачепи.

Вацько. Добре, сядь же тут і все роби, що вона скаже, не переч, ані слова, а то і справа твоя на кепске не вийде. Тепер заплющ очі і не дивись аж поки я тобі не дуну і не плюну.

Буць. (сїв, заплющивши очі). Побачимо, що воно буде. Треба нюхнути для хвабрости. (Нюха).

(Вацько з шатра виносить стіл, 2 свічки, велику книгу, — пішов в шатро).

Я В А VII.

Виходить ГРУНЯ (лице накрите).

Груня. (на столі з книгою в руках. Відкрив очі.

Буць. (відкрив очі). Ой що се за мара!

Груня. Не лякай ся, а зауваж кожне мое слово... Іже старий, зазнав на своєму віку і радість і горе, те чекає краща доля; будеш жити у розкоші і багатві, ва об тобі піде далеко на вкруги, будеш кипцем пергилди...

Буць. На бакалейну хвирму...

Груня. Мовчи!... Ти знайдеш все те багатв^о у симатушці землі... Прадід твій славний запорожець, набав всякого багатва і всі свої скарби позакопував у лю, алеж через чорнооку дівчину загинув на старії ліа клади його доси лежать там і ніхто їх знайти не мо-бо вони закляті до третього коліна, над ними давно нувала нечиста сила; треба побороти ту силу і скарби уть твоїми...

Буць. Так, достомітно, так...

Груня. Не, перебивай!... Підніми руки в гору, плюнь еред себе тричі... Проясняєть ся! (дивить ся у книгу). ороти ту силу дуже трудно... Промовляй за мною за: „Пермень”.

Буць. Пермень.

Груня. Жермень.

Буць Жермень.

Груня. Кувермень.

Буць. Кувермень.

Груня. Опусти руки і підніми праву ногу. (Він те ро-). Нечистий відступаєть ся.. У тебе єсть дочка, моі дівчина, ти її бажаєш віддати або за скубента, або хвицера...

Буць. А так, як буду мілїонщиком то тоді не при-о...

Груня. Мовчи і слухай. Коли від-даси її за скубента або за охвицера, то все прахом піде. Віддай її за простого, який перше за неї посватаєть ся, бо тільки через нього ти доскочиш свого щастя.

Буць. Не можу-ж я її за простого віддати, коли я мілїонщик...

Груня. Мовчи!... Тільки простий поборе ту силу, до його не пристане прадїдівський закльон. Чуеш?

Буць. Чую...

Груня. Стань на вколїшки... (він с'їає). Тепер нам треба знайти місце де закопаний отой клад...

Буць. А так, так! се саме важне!...

Груня. Мовчи!... Ох... Се трудна справа, та нічого справимось.

Буць. Пожалуста побори...

Груня. Мовчи!... Встань, вийми гроші і положи біля мене. Тільки знай, як положиш більше то і справа твоя буде краще.

Буць. Поклав.

Груня. Скільки?

Буць. Цїлого карбованця.

Груня. Мало, клади ще.

Буць. Поклав.

Груня. Скільки?

Буць. Пять копійок.

Груня. Тепер ляж на землю ликою вниз.

Буць. Ліг

Груня. Завтра якраз ніч під Івана-Купала, о півночі йди в ліс візьмеш з собою 50 зерен ярового жита і трунок який я тобі зараз дам; як прийдеш у ліс, знайдеш там обгорїлий старий пень дубовий. обійди кругом його три рази, плюнь три рази на вкруги, розсип те жито і приговорюй такі слова: капурти, капурти відступіть ся всі чорти... Сїдай на тому пеньку і облий ся моїм трупком. Тут тобі покажуть ся нечиста сила. Не лякай ся і не ворушись... Коли все щезне то йди до дому, а по дорозї встрінеш суженого разом з своєю дочкою і там

і їх поблагословиш... З зятем ти підеш знов у ліс,— третій день після весіля і там знайдеш клад. Чуєш?

Буць. Чую.

Груня. Зробиш все так, як я тобі кажу.

Буць. Зроблю!

Груня. Тепер встань, сядь і знов заплющ очі. (Буць з).

Я В А VIII.

Виходить Вацько.

Груня зайшла в шатро, Вацько все вносить.

Вацько. (Підходить до Буця, дунув і плюнув). Ну, лець... Що пане Буць, дізнав ся о всім... Осе-ж тобі грунок. (дає йому фляшечку з трунком).

Буць. Фу; аж у піт ударив!... І тепер ще дріжаки. Алеж молодець ворошка, прямо все мені дочиста розазала і виявила...

Вацько. О, вона така! Такої воріжки нігде не знайш.

Буць. Як то вона сказала, щоб не забути: капурти, картри відступіть ся всі, так... Ой молодець ворожка. — що знайду клад свій тоді подарую їй... Нічого не дарую!... Капурти, капурти відступіть ся всі чорти.— (ішов).

Груня. (посьміявшись). Пішов дурень! (Виглядає з шатра).

Я В А IX.

Виходить: Груня.

Вацько. (посьміявшись). Сьміх з ним тай годі

Груня. Бачиш, се вже одно діло ловко справили, тре-ще з писаря поглузовати... Яж тобі казала, що він до не залицяеть ся і обіцяв завтра у вечері подарунки принести, я вийду до нього, а ти там і застукаеш нас, ми його видуримо гроший.

Вацько. Молодець моя Груня, з тобою не загнеш.
(Сьпівають).

Проживем з тобою Груню —
Ми весь вік щасливо,
На роздолі, на свободі,
Моя жінка любя мила...

Віго, віго, голя, голя, віго, віго, голя джа...

Груня. Ти мій милий, чорнобривий; —
Тебе я кохаю,
З тобою на одинці —
Про все у світі забуваю.

Віго, віго, голя, голя, віго, віго, голя джа...

Вацько. Тепер можна всім кінчати роботу і погуляти на волі.

Гей, голота! Кінчай роботу, скорій сюди вражі діти.

Я В А Х.

Виходять: Цигани і Циганки.

Вацько. Радійте, сьогодні маємо великий заробіток.
Тепер не гріх і позабавитись трохи, поки поспіє вечерея,
засьпіваємо та погуляємо. (Сьпівають).

Ой у полі при дорозі,
Цигани стояли,
Вони пили мед, горівку,
Весело гуляли...
Як е їсти, поїмо,
Пити, напемо ся;
А там далі як прийдеть ся —
То й так обійдеть-ся...
Циган має гарну вроду;
Йому все як в воду,
Горе, лихо жене далі —
Не знає печалі...

Вацько. А тепер до танців.

Х а л я н д р а.

ЗАВІСА

Д І Я ШІ.

Ліс, по середині обгорілий дуб з дуплом.

Я В А І.

„Ніч під Івна купала”.

Виходить Писар. (сьпіває):

Птички киринейки так жалостно поють,
І з тобою друг любезной розлуку нам несуть!
Розлука ти розлучниця, чужая сторона,
І ніхто нас не розлучить, тільки мати сирая земля!

Вот тут на сьому місці підождем мою чорнооку крачку. Чи вийдеж вона, не одуре... Ох, як подумав тільки о сладостях свиданія — то увесь дрожу... прибрався здаєть ся гарно, вуса нахварбив сажею з салом і милом дкрутив. (Виймає дзеркальце і задивляючи поправляє лося на голові). Какою я догадливий, гостювавши в роді, у знайомого парікмахера, захватил кудрявий пас для таких любовних случаїв. (Розв'язує принесений аток.) А от се подарунки: дукачі положім фальшиві, а в вечері не догляне і подума срібні і 2 рубля, 33 коїки наличних деньог... Одначе, щож се її так довго ма. (Сьпіває).

Прилинь мая кохання, прилинь я жду тебе,
З'явись моя кохана і заспокой мене.
Я серцем тут нуджу сї, дубіє мій язик,
Тобі я поклянув ся любить одну повік.
Вже місяць впливає, замовк і темний ліс,
До щастя все волає, з'явись же ти з'явись...

Я В А ІІ.

Виходить: Груня.

Обое Сьпівають:

О, як тебе кохаю,
Янгол милий мій!
Одну тебе бажаю, —
І я на віки твій!
Тебе я кохаю —
І буду вся твоя, —
І лиш тебе бажає,
І душенька моя!

Писар. О, зоре моя! мій квіте рожевий, чи тебе я бачу?!...

Груня. Та мене-ж, мене!... А що подарунки приніс? Бо без них і балакати не хочу.

Писар. Все привіс і приготував для моєї богині: се дороге намисто з дукачами... Дай я сам надіну на твою шийку смуглянку... (Надіває).

Груня. (Розглядає). Ай-ай-ай! А чогож дукачі фальшиві? Я так і знала, що одуриш.

Писар. Не моя вина, такі я сам одібрав за одно дільце...

Груня. Може і коралі фалшиві?...

Писар. Е, ні Коралі настоящі, даю слово чести...

Ох, як тобі до лиця, як пристало — просто антик... Чудо не дівка! А се шовкова хустка... Чуеш аж шелестить? Настоящий рипс.

Груня. І хустка не вельми добряча і вже поношена.

Писар. Присягай-біг не була в употребленні... Трехи, правда, залежалась у моїй скрині, але зроду її ніхто не надівав. (Надіває її). Фу-ти, перефу-ти! Прямо купчиха першої гільді... А се тобі 2 рублі 50 копійок деньог наличних по обіщанню на мілкі розходи і на разні финтифлюшки-безділушки... На, получай! Капризуха вередлива... Не щитай, не трудись, тут вірно.

Груня. Та гроший слід було більше дати, ану присип ще на щастя.

Писар. Вір слову, більше нема.

Груня. А ну, пошукай, пошукай добре...

Писар (шукає). О, тут найшов мілочішку, 17 копійок... оставил собі на мерзавчика... На, получай і се! Знай мою дрбрість...

Я В А ІІІ.

Виходить: Вацько. (З лопатою, ховаєть ся).

Груня. Ну, щож тепер?

Писар (сїв). Хе-хе-хе!... Присядь біля мене...

Груня. Ну, сіла...

Писар. Та ближче, ближче... Чого соромиш ся. — Хе-хе-хе... Подай рученьку...

Груня. На, візьми.

Писар. Ох, моя рученько шовкова... А тепер... Хе-хе-хе... обніму тебе і прогорну до серця міцно, міцно! Ти мое божество... (Хоче поцілувати).

Вацько (підставля ломаку). А це що таке! Га!...

Груня. (відскочила). Ой! Чоловік!

Писар. Що!... Йі чоловік?!... влопал ся!...

Ваць. Так ось воно що?!... Се ти пане писарю заше так поводиш ся, чужих жінок зманюеш?...

Писар. Я... Я... не знав... Я думав вона дівиця свободна в своїх чувствах...

Вацько. Не знав. Ах тиж бісове опудало! Як візьму я осе зараз тебе в свої руки, та як стрепену, то аж піря посипеть ся!

Писар. Ну, ну... Ти не дуже!

Вацько. Як то не дуже. Та я за свою жінку з тебе чорта зроблю...

Писар. Ну, ну... Попробуй тільки! Я на тебе жалобу!

Вацько. Злякав ся я твоеї жалоби... Чого ти займав її. Чого залицяв ся.

Груня. Він не винен!

Вацько. Мовчать!... Геть зараз до шатра, а там я з тобою поговорю по своєму.

Груня. Ой-ой-ой!... Лишенько і я не винна! (побігла).

Писар. Гей, гей!... Послухай, послухай, подарунки віддай!...

Вацько. Що таке?!... Які подарунки. Так се ти її подарунками зманював?...

Писар. Та ти заспокой ся, я нічого не зділав, не вспів. Тут вийшло некоторое непорозумініє...

Вацько. А... Тепер я вас зрозумів... Ну, кай ся в гріхах, настав твій час, живим я тебе не випущу, молнсь! О тут на сьому дереві я тебе повішу.

Писар. Ну, ну... Чи ти не сказив ся...

Вацько. Мовчать!... Кай ся, кажу в гріхах, опудало, погане!

Писар. (на вколішках). Прошу пощади...

Вацько. На отсій гиляці ти віддаси чортові душу.

Писар. Ой-ой-ой... Змилуй ся, я тільки побалакав з нею... І подарунки пропали даром...

Вацько. Та як же ти посьмів подумати про се.

Писар. Мене певно сякусив диявол... Сьогодні ніч під Івана-Купала, значить чортам воля. Прости, молю тебе...

Вацько. А... Тепер просиш! Ні, як сказав так воно і буде... Кай ся грішнику!

Писар. Ой, ой, ой!... Все віддам, яку хочеш ябеду напишу даром, може ти коний покрав, або вкрадеш, — стану за тебе аблокотом, все зроблю...

Вацько. Ну, нехай тебе біс ухопить; встань! Жалко пояса, а тоб повісив. Тільки слухай, зарубай собі на носі, як ще раз тебе побачу біля нашого табору, то і не знаю, що я тобі зроблю і волося вискублю... (Бере його за волося, зірвав перук). Фалшиві!... Тьфу, яке парши-

е! Ноги попереламаю... А тоді вже безпремінно повію... Ну, памятай... Що се у тебе, часи. (Витягає з кені причеплену до ланцюжка цибулю). Ах тиж мошенник! Роздягай ся... (Забравши його одержу, дає йому вою ломаку). На, на спомин... А тепер прощай, не згауй лихом, та краще не попадай ся мені на очи, а то поано буде! (Пішов).

Писар. Тьфу!... Се положительно діявольськое наожденіе... Вот так одурачили!... Ну, і нагнав, подлець граху, може приключить ся родимчик. Главное подарки ропали даром... Ловко околпачити... А тут і випить ема за що, послідню мелочишку віддав... Піду просиу у Берка щоб дав у кредит... От окаяніа! (До ломаки). одім друг любезний. (Пішов).

Я В А І V.

Входить Буць (з тачкою, мішками, заступом і ліхтарем).

Буць. От тут як раз те місце про яке казала ворожка. ак і дуб обгорілий, папороть зеленіе... Сядемо (сів). епер треба все зробити що вона наказала. Фу... Що не жи, а чогось моторошно робить ся, тож прийдець ся з имим сатаною розмовляти і скушеніе прийняти... Тьфу! одумати страшно!... Алеж не рябій Тарасовичу, набесь хвабрости, чого боїш ся... Ворожка казала, що тільки з'явить ся... Ну, а далі нічогісенько... (Дзвін у церзі дзвонить 12). О, се вже північ, пора починати... Ну, точну... (числить мішки). Се на пятаки, се на гривенніі, се на полтинніки, се на карбованці, се на сотні, се на ісячі, а се на... О, а на міліона забув... Ну, нічого, я таки роздам циганчатам, а міліона туди положу... Пореру, каже, плюнь тричі... (плюнув).

Я В А V.

Виходить Вацько (стає за дерево).

Буць. Обійди навкруги дуба три рази... (Обійшов). Розкидай жито. (Розкидає). Облей ся трунком... Фу... яке смердяче... (Облев ся). А тепер скажемо чортяче слово... Закрути, заверти, відступіть ся всі чорти...

Вацько. Ха-ха-ха!...

Буць. О... починаєть ся! Закрути, заверти, відступіть ся всі чорти...

Вацько. Ха-ха-ха!...

Буць. Ой... Знов!... Закрути, заверти, відступіть ся всі чорти!

Вацько. Ха-ха-ха!...

Буць. Ой страшно! Що то далі буде?...

Вацько. Поховав, поховав, поховав!

Буць. Вигукує, мов сова...

Вацько. Няв, няв, няв!

Буць. Кицькою почав...

Вацько. Буць, Буць, Буць!

Буць. О, по хвамелї кличе, дарма, не обізвусь...

Я В А VI.

Вацько. (сьпіває. В час його сьпіву виходять цигани, одягнені в чортячих машкарах також і Вацько).

Виходь, виходь всі пекельні діти,
Зберись, зберись, будем суд чинить,
Над тим, над тим, що наш покій тревоже,
Над тим, над тим, що чарами вороже.
Гей збїрай ся, постарай ся чарам не піддай ся,
Не лякай ся, не жахай ся тих ти чар;
- Всі з'явитесь, покажитесь —
На чортячий наш бавар!...

(Хор починає з початку: Співає ту-ж пісню.)

Цигани. А де він, де він той бузовір. Дайте нам його!

Вацько. Ось він роби чаклуваня на наші голови.

Цигани. Ага, так ось він!...

Буцько. Пермень, Жермень, Кувермень...

Вацько. Як ти пос'мів нас тривожити?

Буць. Закрути, заверти, відступіть ся- всі чорти...

Всі. Ха-ха-ха! Забув, забув!

Вацько. Забув... Тепер чорта лисого ми тебе відпустимо ти в наших руках.

Буцько. Ой забув, ой лишечко, пропав!...

Вацько. Ага, забув... Нащо забув. Тепер пропадеш, ми тебе зі своїх рук не випустимо. А ну хлопці в рогачі його. (Всі його обступили).

Буць. Ой, ратуйте, не буду, не буду!

Вацько. Сійте, каже не буде.

Буць. Ой не буду, не буду!

Вацько. Відрікаеш ся від кладу?

Буць. Відрікаюсь.

Вацько. Не будеш ходити по знахурах?...

Буць. Не буду, не буду!

Вацько. Ну і ми тебе не будем чіпати. Тепер слухай: Ти тоді можеш знайти свій клад, коли віддаси дочку свою за парубка Леська, він один має ту силу, котру ми побороти не зможем, а як порідниш ся з ним то та сида перейде до тебе. — Чув?

Буць. Чув...

Вацько. Все зробиш як я тобі наказував?

Буць. Зроблю, зроблю!

Вацько. І знай що ти тепер у нашій волі, ми з тебе чорта зробимо, як що не послушаеш. Чуеш?

Буць. Чую!

Вацько. А не додержеш слова, горе тобі!

Цигани. Горе, горе, горе!

Вацько. А тепер на radoщах, що нам удалось побороти силу заклинання ударимось у наш чортячий танок.—

Валяй братця в коло. (Ставши в коло проспівали „Виходь, виходь”, а потім бігають круг його. Розбігли ся).

Буць. Ой-ой-ой!... Здаєть ся все щезло... Тьфу! От се так вскочив... Ну і нагнали страху, мало не пропав.

Я В А VII.

Виходить: Лесько і Ганя. (ховають ся).

Буць. Хай йому враг з тим кладом, більше не піду шукати... Видам Ганю за Леська, то нехай вже він шукає.. Тільки чи згодить ся він її взяти... Я тоді його прогнав, нагримав на його... Треба буде присогласити, а то скъазав старший чорт, пропаде клад, от собі і мілїонщик, от тобі і шквадроніята...

Ганя (з одного боку, а Лесько з другого. О, і ви тут тату, а ми вас в сьому лісі шукаємо, тепер така страховина дієть ся, чорти по лісі гуляють, і як вам не страшно самим.

Буць. Ох, донечко моя!... Більше до віку не піду.. (до Леська): А ти де тут взяв ся?

Лесько. Та між разом з Ганею вас шукали!

Я В А VIII.

Виходять: Парубки, Дівчата, Цигани і Циганки.

Буць. Гаразд що нагодив ся, тепер ти вже будеш шукати той клад, мені сказав зараз старший чорт...:

Лесько. Ех, таточку, та я давно вже його знайшов...

Буць. Як знайшов!... Давай його сюди!...

Лесько. Той клад ваша Ганя, я її покохав від щирого серця і прошу благословеня на вінець...

Буць. З великою охотою. Я і сам об сїм думав.. Капурти, капурти... Чи то так, Боже вас благослови...

Вацько. Гура, наша взяла!

Я В А IX.

Виходить Писар.

Писар. Поздравляю, пан Буць, поздравляю. Ми повинні кріпко подати друг другу руки. То єсть і дураки ми з вами як і не в казці сказати і пером не описати

Буць. Як то дураки, яким маніром?

Писар. А так потом сам узнаєш, а все через от сіх конокрадів. (Всі сьміють ся).

Вацько. Та про те багато балакати та мало слухати. А от у пана Буця весіле, от на radoщах давайте погуляємо.

Всі. Поздравляємо пана Буця з весілем!...

Лесько. Гуляйте люди добрі, я за все плачу.

Співають:

Гей горілки, пива, меду —
Всім наливайте...
За честь наших молодих,
Весело гуляйте.
І гуляйте і сьпівайте;
Пана Буця прославляйте!
Його дочку, славно паню,
Чорнооку, красну Ганю...
Його зятя, молодого,
Парня Леська удалого,
Весь преславний рід Буців,
Слава, слава буде всім!

ТЕАТРАЛЬНІ ТВОРИ.

Американець, веселий образ в 3 діях	15	цтв.
Американський шкитич образець в 3 діях	30	"
Блудний син, образ в 4 діях	25	"
Бондарівна, драма в 4 діях, а 5 відлогах	20	"
Вихованець, комедія в 3 діях	25	"
В неволі темноти, комедія в 3 діях,	25	"
Для серця волю, введе в неволю, драма в 5 діях...	40	"
Два домиси і одна фіртка, комедія в 1 дії	15	"
Душолюбна, драма в 4 діях	30	"
Жидівна вихрестка, драма в 5 діях	50	"
Зоря твого життя, комедія в 4 діях	30	"
Іцко Снат, комедія в 1 дії	10	"
Каврач Тимко, медьодрама в 5 діях	20	"
Манирука, комедія в 1 дії	15	"
Мати чайничка, драма в 4 діях	25	"
Мужики аристократи парадний образ в 2 діях	15	"
На відпуст до Києва, комедія в 3 діях	30	"
Вайничка, драма в 5 діях	35	"
Паталка Полтавка, комедійно-опера в 2 діях	20	"
На тил води, на ясні зорі, спец. образом в 4 діях ..	25	"
Невольник, драма в 5 діях	15	"
Не клени, образ в 1 дії	10	"
Панна Штукарка, комедія в 3 діях	30	"
Підгірянц, медьодрама в 3 діях	50	"
По ревівні, етюд в 1 дії ..	20	"
Простак, комедія в 1 дії	20	"
Свекр-та, комедія в 3 діях	25	"
окопна, комедія в 4 діях	35	"
Страля сценічний образ в 3 діях	20	"
Гериовий вінок, або жертва царизму драма в 4 діях.	50	"
Укладене щастє, драма в 5 діях	25	"
Смерь, драма в 4 діях	50	"
То яншев. драма в 3 діях	15	"

Всі замовлення посилайте на адресу:

UKRAINSKA KNYHARNIA
im. T. Shewchenka

168 East 4th Street, New York, N. Y.